

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 12 (Det levende væsens skæbnedannelse) – Lektion 48

Man kan så igen, som man høster, men man kan også så anderledes!

Skæbne og vilje

28.

Vi har hermed søgt at begrunde og klarlægge, at ethvert levende væsen absolut er sin egen skæbnes sande ophav, og at det i kontakt hermed er ganske urimeligt, om det giver andre skylden for den tilskikkelse, i hvilken livet viser sig for det. Denne skyld kan kun placeres hos det selv, så sandt som det selv repræsenterer den betingende årsag.

Medvæsenerne kan allerhøjest være redskaber, hvorigennem skæbnedannelsens gengældelsesfase fuldbyrdes, og dermed redskaber, på hvis eksistens og funktionelle villighed muligheden af en personlig, hundrede procent retfærdig erfaringsdannelse beror. Hvad der kommer til syne i ens skæbnedannelse bør derfor først og fremmest betragtes som en kosmisk rapport, der meddeler, hvordan éns tidligere væremåde har virket på de medvæsener i omgivelserne, den har været rettet imod, en rapport, man har al mulig grund til at tage med ind i sit "lønkammer" til ransagelse, frem for at lade den give anledning til nye ubehageligheder for omgivelserne.

Det er givet, at det har stor betydning at komme til klarhed over disse forhold. Thi først i det øjeblik, man virkelig forstår, at skæbnedannelse finder sted, samt at man virkelig selv er ophav til karakteren af den skæbne, der møder én, først da vil man også øjne de muligheder, der eksisterer i retning af en personlig, målbevidst udformning af ens kommende skæbne. – Men ér en sådan udformning da virkelig mulig?

-Ja, det er den skam rigtigt nok! Skæbnen er jo noget, det levende væsen selv skaber. Og på samme måde, som det gennem sin viljeføring normalt har indflydelse på udformningen af alt andet, som det skaber, således har det også ved de samme forudsætninger mulighed for at øve indflydelse på den skabelse, hvorigennem dets skæbne udformes. Det vil altså sige gennem den personlige viljeføring.

29.

Som det nu er os bekendt, forstås der ved viljeføring det levende væsens personlige føring af sin totale energiomsætning. Denne virksomhed beror på dets viljeorgan, der er sæde for dets vilje, og hvor vilje jo netop defineres som det levende væsens evne til bevidst at regulere, administrere og virkeliggøre sin energiomsætning.

Da det nu er gennem den udadrettede del af denne energiomsætning, at årsagen til den kommende skæbne udmøntes og udformes, vil det også være her, væsenet har grund til at sætte ind. Og ikke alene har det grund til det: det har som netop erklæret også mulighed for det. Det har mulighed for det, takket være at det besidder egenskaben vilje, idet viljen jævnfør definitionen betegner væsenets forudsætning for at gribe ind i udformningen af sin skæbnedannelse -nemlig gennem regulering af de betingende årsager.

Indser man nu denne mulighed, vil utvivlsomt det spørgsmål før eller senere opstå, hvor meget man med sin vilje kan gøre for at forberede sig en god skæbne, samt hvor meget man kan gøre for at afvende en allerede udsendt dårlig skæbne? Med hensyn til det første spørgsmål kan der svares, at man her kan gøre alt, hvad man har lyst til, idet lysten er en viljeførende faktor af afgørende

betydning. Lysten viser nemlig tilbage til foreliggende behov, ønsker og begær samt eventuelt erfaringer. Og i lige så høj grad disse faktorer formår at gøre sig gældende, i lige så høj grad vil viljeføringen være præget deraf; og i samme grad vil dermed også skæbnedannelsen blive præget. Teoretisk er der altså ingen grænser for, hvor meget der kan gøres for at forberede en god skæbne.

I praksis er der derimod en ganske bestemt grænse, nemlig en grænse, der sættes af karakteren af individets viljeførende kræfter. Og hertil kommer så naturligvis den grænse, der sættes af de til rådighed stående evner, samt hvad der eventuelt kan foreligge af viljehæmmende faktorer.

Med andre ord: gennem sin viljeføring har ethvert levende væsen rent principielt mulighed for at udforme sin kommende skæbnedannelse, nemlig gennem regulering af de betingende årsager. Grænsen for, hvad der her kan lade sig gøre, sættes udelukkende af væsenets egne viljeførende kræfter (samt eventuelt svigtende evner og viljehæmmende faktorer).

30.

Hvad angår det sidste af de to førnævnte spørgsmål, nemlig spørgsmålet om hvad der eventuelt kan gøres for at afvende allerede udsendt dårlig karma, skal henvises til, hvad der allerede har været nævnt i forbindelse med neutralisering af skæbne. Mulighederne er nemlig her langt mere begrænsede end i tilfældet med udformning af kommende skæbne.

Sandt at sige består der kun den ene mulighed, at man til bunds gør de fornødne erfaringer, idet dette er den eneste måde, hvorpå skæbneelementet kan blive immunt over for indslag af sådanne energier og dermed altså den eneste form, hvorunder ubehagelig skæbne kan neutraliseres. Dette kan måske nok virke nedslående på de fleste af os, når vi tænker på, hvad vi formodentlig har i vente. Men har man på den anden side først indset skæbnedannelsens pointe, der netop er at sikre det levende væsens erfaringsdannelse og dermed dets udvikling til stadigt højere og skønnere bevidsthedstrin, da vil man sikkert alligevel acceptere situationen og i stedet give sig til at spekulere over, både hvad der nu kan gøres med henblik på tilrettelæggelse af fremtiden, samt hvad der kan gøres med hensyn til dette at ruste sig til mødet med en muligt kommende ubehagelig skæbne, således at dette møde kan få et så værdifuldt forløb som muligt. Thi da vil man glædes ved tanken om den bestående verdensorden, fordi man ser dens rige muligheder samt ser, hvor strålende suveræn man i virkeligheden er, den dag man bevidst begynder at arbejde med på at udnytte disse muligheder og derigennem konsolidere sin stilling i tilværelsen – til glæde og velsignelse for sig selv og sine omgivelser.

Naturligvis er der om et så betydningsfuldt emne som det levende væsens skæbnedannelse langt mere at sige, end hvad der her har været bragt på bane. Vi håber dog, at læseren har fået et vist indblik i de herskende grundprincipper, således at grundlaget for et senere videregående studium kan anses for at være tilvejebragt. Det er vores håb en gang med tiden at kunne bidrage til tilrettelæggelsen af et sådant studium, således at skæbnedannelsens fascinerende mysterium helt kan blive afklaret. I nærværende sammenhæng skal nemlig dette emne nu forlades til fordel for et andet og mindst lige så vigtigt, nemlig spørgsmålet om bønnens magt og muligheder. At dette spørgsmål nemlig også er af største vigtighed, fremgår uden videre af dets relation til netop begrebet "skæbnedannelse" – og her ikke mindst af dets relation til begrebet mørk eller ubehagelig skæbnedannelse. Hvilken betydning har bønnen mon her? – –

Lektion 48 fortsættes i kapitel 13

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 13 (Det levende væsen og bøn) – Lektion 48

Hvad mennesket ofte beder Gud om at sørge for er, at to og to ikke skal blive fire.

Begrebet “bøn”

1.

Ved bøn forstås ifølge almindelig sprogbrug en henvendelse om hjælp, bistand eller assistance fra én part til en anden. Parterne kan enten være ét væsen, der henvender sig til et andet væsen, eller det kan være ét væsen, der henvender sig til en gruppe andre væsener. Og endelig kan det være en gruppe væsener, der henvender sig til en anden gruppe væsener, eller det kan være en gruppe væsener, der henvender sig til et enkelt andet væsen. Dette er de principielle muligheder, der gives for udfoldelse af bøn.

Bønnens korrespondanceform

2.

Som man vil se, betegner bøn en særlig korrespondanceform de levende væsener imellem, en korrespondanceform, som falder helt naturlig. Og dertil er det en korrespondanceform, som i kolossal udstrækning er draget i anvendelse i det daglige, praktiske liv. Dette indser vi hurtigt, blot vi retter opmærksomheden mod vores egen afhængighed af den. På talrige af hverdagslivets områder er vi henvist til at bede om assistance fra vores omgivelser; og der er ikke tale om, at vi på nogen måde finder dette unaturligt. Der er måske nok adskillige tilfælde, hvor vi afstår fra at bede om hjælp, men dette skyldes udelukkende praktiske hensyn og ikke, at vi i princippet finder det unaturligt at benytte os af henvendelsesformen: bøn.

At bede om hjælp og dermed anvende bønnens princip er altså en helt naturlig sag, når det gælder forholdet til den fysiske hverdag. Anderledes derimod når det drejer sig om at anvende bøn i forbindelse med en henvendelse til den realitet, der gennem religionerne er blevet udtrykt ved begrebet Gud. Her føler en lang række mennesker sig ude af stand til at være med længere – ikke mindst her på vores breddegrader. De føler ingen tillid til, at Gud overhovedet eksisterer, og ser derfor intet formål i at rette en bøn mod dette begreb.

Et sådant initiativ er de tilbøjelige til at betragte som det rene nonsens, ja som at bede lige ud i den tomme luft. Skal de benytte sig af bønnens korrespondanceform, så skal det være til nogen, de kan have fysisk kontakt med. Det andet tror de ikke på nytten af.

Martinus gør her opmærksom på, at mennesket, der ikke benytter sig af adgangen til at rette bønnens korrespondanceform mod begrebet Gud, i virkeligheden gør sig selv en meget dårlig tjeneste. Det er ganske vist meget naturligt, når de ikke tror på nogen Guds eksistens, men det forandrer ikke, at de hindrer sig selv i at få del i de fordele, der ligger i fuldt ud at benytte sig af bønnens magt og muligheder – også når den rettes mod begrebet Gud. Thi at Gud eksisterer, er der for Martinus absolut ingen som helst tvivl om, og det står derfor også Martinus klart, at dette at tvivle på denne eksistens og som følge deraf undlade at bede til Gud er det samme som på forhånd at afskære sig fra de muligheder, der ligger i at ansøge verdensaltets største magtfaktor om hjælp og bistand.

Som allerede antydnet er det specielt hos det vesterlandske menneske, man møder den foran skitserede indstilling til gudsbegrebet og til bønnen, og der kan næppe være tvivl om, at det i vid udstrækning er naturvidenskaben, der er ansvarlig herfor. Thi karakteristisk nok er det særligt mennesker, som i større eller mindre udstrækning har været i berøring med naturvidenskabens lære, der mister tilliden til Guds eksistens, hvilket naturligvis skyldes, at naturvidenskaben ud fra resultaterne af sin forskning er tilbøjelig til at tage afstand fra en sådan eksistens i forbindelse med, at mange mennesker i vores tid af forskellige grunde har større tillid til naturvidenskabens udsagn end til religionernes udsagn. – Det er således ikke mindst til disse mennesker, Martinus' synspunkter vedrørende bønnens magt og muligheder har bud.

3.

For Martinus er som sagt Guds eksistens en realitet, og dette at henvende sig til Gud med bøn om hjælp i vanskelige situationer bliver derfor også for Martinus en lige så naturlig sag, som det i påkommende tilfælde er en naturlig sag at bede et fysisk medvæsen om hjælp.

At man ganske vist i førstnævnte tilfælde ikke kan se eller på anden måde fysisk registrere Gud er ganske underordnet, ja er lige så underordnet, som man ikke kan se eller på anden måde fysisk registrere et andet væsens tanker. Dette er dog ikke noget udtryk for, at disse tanker ikke eksisterer og er af betydning for væsenet. På samme måde med hensyn til Gud. At man ikke kan se eller på anden måde fysisk registrere Gud er absolut ikke noget afgørende udtryk for, at Gud ikke eksisterer og har betydning i tilværelsen. Det er højst udtryk for, at mennesket ikke besidder den sansedygtighed, der skal til for at Gud kan blive synlig og dermed til kendsgerning for det.

4.

Netop gudsbegrebet skal i et senere hovedafsnit gøres til genstand for særlig omtale. I forbindelse med omtalen af bønnen skal vi dog allerede her bringe nogle synspunkter på bane, som kan tjene til at belyse de omstændigheder, der gør det naturligt at rette bønnen mod begrebet Gud.

Spørger man et menneske, der fornægter Guds eksistens, hvorfor det har denne indstilling, da svarer det som regel, at det er fordi man ikke kan påvise Gud nogen som helst steder. Man har nu undersøgt stoffet på alle tænkelige måder, og man har på samme vis undersøgt det store verdensrum, der omgiver os, men ingen steder iagttaget nogen Gud. Følgelig er det mest rimeligt at antage, at Gud ikke eksisterer.

For Martinus er et sådant svar et enestående udtryk for sandheden i de bevingede ord, at det somme tider er svært at se skoven for lutter træer. Thi for Martinus er Gud absolut ikke nogen usynlig realitet – og hvad mere er: han gør sig til talsmand for det synspunkt, at alle mennesker kan lære at få øje på Gud. Der er ganske vist meget af Gud, der er usynligt, akkurat som der er meget af ethvert menneske eller andet levende væsen, der er usynligt. Men der er samtidig meget af Gud, der er synligt, og som der derfor også består mulighed for at få øje på. Denne synlige del af Gud er simpelthen det fysiske verdensalt i sin helhed. For det kosmiske klarsyn er nemlig det fysiske verdensalt i sin helhed intet mindre end en fysisk organisme for et levende væsen, som netop er Gud. Og hvad angår os selv er vi i forhold til denne fysiske organisme og dette levende væsen identiske med livsbetingende fysiske livsorganer, livsorganer, gennem hvilke Gud er sanse- og manifestationsdygtig i den fysiske materie.

5.

Konsekvensen af det her fremførte er nu uden videre den, at ethvert fysisk medvæsen såvel som man selv udgør en bestanddel af Guds fysiske organisme og dermed en bestanddel af Guds fysiske natur. Når man derfor henvender sig til et fysisk medvæsen med bøn om hjælp i en eller anden situation, da er dette i virkeligheden et specielt eksempel på, at man henvender sig til Gud med bøn om hjælp. Man henvender sig til den fysiske synlige del af Gud.

Imidlertid knytter der sig også til Gud en fysisk ikke-synlig del. Thi som identisk med et levende væsen råder Gud over en kosmisk treenighedsstruktur akkurat som ethvert andet levende væsen. I denne henseende er Gud helt i det levende væsens billede, ligesom omvendt dette er i Guds billede. Denne fysisk usynlige del er repræsenteret ved Guds sjælelige struktur samt Guds overbevidsthed og Jeg, hvortil kommer Guds tanke- og følelsesmanifestationer i den åndelige materie. Det, der er fysisk usynligt af Gud, svarer altså i princippet helt til det, der er fysisk usynligt af ethvert andet levende væsen, og der er i virkeligheden en hermed nøje forbundet grund. Denne er, at den fysisk usynlige del af Gud simpelthen er identisk med summen af den usynlige del af samtlige verdensaltets fysiske livsenheder eller levende væsener, hvortil kommer alle de levende væsener, der fører deres tilværelse i den åndelige verden, og som dermed allerede på forhånd er usynlige. Netop alt det åndelige ved de levende væsener danner tilsammen Guds åndelige natur, akkurat som alt det fysiske ved de levende væsener tilsammen danner Guds fysiske natur.

Vi skal nu komme til at se, hvorledes disse oplysninger kan være af værdi for vores opklaring af bønnens mysterium!

Som allerede nævnt er Guds åndelige natur bl.a. repræsenteret ved samtlige dé levende væsener, der i renkultur fører deres tilværelse i den åndelige verden. Det vil sige væsener, der enten midlertidigt er diskarneret fra den fysiske verden, eller som har nået et sådant udviklingstrin, at de er blevet permanent hjemmehørende "borgere" i den åndelige verden.

Og ikke alene er alle disse rent åndelige væsener med til at danne Guds åndelige natur; de udgør tilmed den ganske overvejende del af denne natur i forbindelse med, at de netop udgør den del, der har betydning i tilfælde, hvor fysiske væsener henvender deres bøn til begrebet Gud. Forholdet er nemlig dette, at det er disse væsener, der som Guds åndelige repræsentanter registrerer eller opfanger enhver bøn fra det fysiske plan, ligesom det er disse væsener, der tager skridt til at komme de bedende i møde med fornøden hjælp og bistand.

Vi har allerede tidligere været i berøring med en omtale af disse væsener. Thi de er i virkeligheden identiske med den åndelige verdens skytsengle eller skytsånder. – Første gang, vi blev introduceret for deres eksistens og betydning, var under omtalen af det levende væsen og døden, og det kom her til vores kundskab, at de både varetager en hjælpetjeneste over for nødstedte medvæsener i skærsildszonen samt varetager en vis beskyttelse af væsenerne, der fører deres tilværelse i den fysiske verden. Dette sidstnævnte forhold mødte vi yderligere udtryk for i det foranstående kapitel om skæbnedannelsen, og nu hører vi altså, at det også er skytsenglene, der registrerer enhver bøn, som fra det fysiske plan sendes imod begrebet Gud, ligesom det er skytsenglene, der tager skridt til at udvirke fornøden hjælp og bistand. Begrebet "skytsengle" får derved en mere og mere omfattende betydning for os, ligesom det kommer til at stå os klart, at det trods alt ikke er helt meningsløst at rette sin bøn mod Gud – mod den usynlige del af Gud.

Thi denne usynlige del er kun usynlig for de fysiske sanser. For et psykisk og i endnu højere grad for et kosmisk sansesæt kommer nemlig nævnte usynlige del til syne som en lige så konkret og detaljeret verden befolket med væsener og ting, som tilfældet er med hensyn til den fysiske verden. Og for et sådant sansesæt bliver dermed den åndelige del af Gud lige så realistisk og nærværende, som det fysiske verdensalt og dermed den fysiske del af Gud er realistisk og nærværende for et fysisk sansesæt.

Bønnens magt og muligheder

6.

Efter hermed at have belyst det rimelige i ikke alene at anvende bønnens korrespondanceform i forholdet til fysiske medvæsener, men også i forholdet til begrebet Gud, skal vi vende os mod spørgsmålet om bønnens forskellige muligheder. At en sådan omtale nemlig er påkrævet, fremgår af den kendsgerning, at kun yderst få mennesker udnytter disse muligheder i den udstrækning, de faktisk åbner adgang for. Og dette behøver vel at mærke ikke at skyldes, at man slet og ret ikke tror på nytten af at bede. Det kan lige så vel skyldes manglende forståelse af den fordel, magt og betydning, der faktisk ligger i dette hyppigt at bede til Gud. Det er en situation, der fuldstændigt svarer til, at det lille barn ikke gør sig den ulempe at stå i stadig rapport til sine forældre.

Denne sammenligning med det lille barn og dets forhold til sine forældre er i virkeligheden langt mere virkelighedsnær, end man måske først er tilbøjelig til at antage. Det er den på den måde, at det pågældende forældre-barn-forhold i virkeligheden er et udtryk for tilværelsens store forældreprincip i virksomhed, et udtryk, der netop gentager sig i det voksne, fysiske menneskes forhold til begrebet Gud. På samme måde som nemlig forholdet mellem forældre og børn kendetegnes ved, at forældrene normalt er klogere, stærkere og mere erfarne end børnene og derfor selvskrevne til at kunne yde disse assistance i vanskelige situationer, således kendetegnes også det voksne, fysiske menneskes situation af disse principielle træk. I en lang række af livets tilskikkelser og situationer er nemlig det voksne, fysiske menneske i princippet at ligne ved et barn, i forhold til hvilket Guddommen repræsenterer den klogere, den stærkere og den mere erfarne og dermed den, der er selvskreven til at yde assistance, hvis det kniber. Men en sådan assistance vil der ikke være de samme betingelser for at yde, hvis det voksne menneske selv forholder sig tillukket over for den kilde, hvorfra hjælpen skal komme, akkurat på samme måde, som fysiske forældre ikke har den samme mulighed for at komme deres børn til undsætning, dersom disse med hensyn til deres problemer og vanskeligheder forholder sig passive. Så skal forældrene ligesom selv finde ud af, hvad der er i vejen – ja, om der i det hele taget er noget i vejen. Og det er selvsagt betydeligt vanskeligere, end hvis barnet selv meddeler det.

Nu er det dog ikke nogen vanskelighed for Guddommen at konstatere, hvori et fysisk menneskes problemer består, idet disse problemers natur gennem det pågældende væsens egen tankevirksomhed står prentet i den åndelige materie tilgængelig for enhver, der indstiller sig derpå. Det er derfor også muligt for Guddommen gennem skytsenglene at tage stilling til, hvorledes væsenet kan og skal hjælpes, længe før det selv kommer til et resultat med hensyn til en løsning. Når det imidlertid ikke desto mindre er af betydning for væsenet selv at henvende sig til Gud med sine vanskeligheder, beror det på, at det gennem dette initiativ fremkalder de bedst mulige betingelser for virkeligt at kunne blive hjulpet. Thi gennem sin bøn åbner væsenet så at sige en åndelig kanal mellem sig selv og de guddommelige skytsengle, en kanal, hvorigennem disse effektivt kan gøre deres indflydelse gældende. Og denne kanal er des mere fuldkommen, jo mere inderlig væsenets bøn i det enkelte tilfælde er, samt jo mere trænet det er i at benytte sig af bønnens korrespondanceform.

Begrundelsen herfor er den, at nævnte kanal opretholdes gennem det bedende væsens koncentrerede indstilling på begrebet Gud og dermed den åndelige verden, hvad der naturligvis indebærer, at kanalen er jo mere fuldkommen, des stærkere væsenets koncentration er. Denne skærpelse af koncentrationen kan så på den ene side tilvejebringes gennem problemets vigtighed for væsenet, idet denne automatisk vil sørge for styrken af bønnens inderlighed. Og den kan på den anden side tilvejebringes gennem en daglig træning i at holde forbindelsen med Guddommen åben.

For Martinus er det f.eks. noget helt selvfølgeligt gennem bøn at dele hverdagen med Gud

-ikke i form af ydmyge knæfald og andre følelsesbetonede ceremonier, men gennem dette konstant at have bevidstheden rettet mod netop begrebet Gud som noget det er godt og betydningsfuldt at være i stadig rapport til. Værdien heraf ligger netop bl.a. i, at man herigennem holder dé organiske anlæg i træning, der sikrer ens evne til direkte og lige så tydeligt at fornemme Guds nærhed i hverdagen, som man normalt har fornemmelse af de fysiske ting i denne hverdag. Og at have en sådan evne i stadig beredskab er naturligvis ikke mindst af betydning i de situationer, hvor man direkte får brug for den guddommelige hjælp.

7.

Og hvori kan så denne guddommelige hjælp bestå? – Ja, den kan først og fremmest bestå i, at man bliver i stand til at opklare de problemer, som der kan være vanskelighed ved at løse. Det kan være rent praktiske problemer. Det kan også være problemer af moralsk karakter, f.eks. hvad det er rigtigst at gøre i den eller den situation. Det kan være problemer, der har forbindelse med forsøg på at hjælpe andre mennesker, eller problemer, der knytter sig til en særlig opgave, man har fået; og det kan være problemer, der knytter sig til fristelser, man er udsat for. Men ikke mindst kan hjælp gives på den måde, at man får kraft, styrke, inspiration og tålmodighed til at tage en tung skæbne, som enten allerede har ramt én, eller som der i den nærmeste fremtid er udsigt til vil ramme én. Der er i det hele taget ingen grænser for, på hvilke områder en hjælp kan sættes ind, og ej heller nogen grænser for, på hvilke måder og i hvilke omfang den guddommelige hjælp kan praktiseres, når blot væsenet er åbent derfor og dets bøn i øvrigt er i kontakt med næstekærlighedens fordring – altså er i kontakt med tilværelsens love. Er nemlig bønnen snævert selvisk og udelukkende koncentreret om personlige fordele, der ønskes opnået, vil den i langt de fleste tilfælde være spildt ulejlighed. Thi hjælp ydes kun der, hvor væsenet virkelig trænger til hjælp, og hvor hjælpen er i kontakt med de erfaringer, det med henblik på sin udvikling nødvendigvis må erhverve. Det vil f.eks. således være formålsløst at tro, at man gennem dette at bede til Gud kan blive fri for en ubehagelig skæbne, man eventuelt har i vente. Dette er aldeles udelukket, idet Gud selv er den første til at overholde tilværelsens kosmiske love. Og disse fordrer netop, at en nærmere bestemt erfaringsdannelse finder sted. Derimod kan man i alle livets forhold og uden nogen som helst undtagelse gøre regning på at blive bønne hørt, dersom man beder om kraft og styrke til at tage det, man nødvendigvis må igennem af mørk skæbne dannelse, således at man lærer det deraf, som i virkeligheden er hensigten. Her kan man altid regne med at blive bistået, akkurat som vi har hørt, at Kristus blev bistået under sin skæbnetime i Getsemane. Hvor mennesket inderligt af hjertet beder om, at Guds vilje og ikke dets egen må ske, dér vil der altid komme en engel til syne ved dets side. Det ser den måske ikke, men det vil kunne føle dens nærhed. Det vil føle den som en vidunderlig guddommelig kraft, der pludseligt overskygger det og sætter det i stand til med løftet blik at møde selv de mørkeste skæbner, livet kan fremvise – ja, selv en blodig og fornedrende korsfæstelse.

Og netop deri ligger selve den største betydning af bønnens særlige korrespondanceform. For det fysiske inkarnerede væsen repræsenterer den simpelthen en mulighed for opnåelse af direkte berøring med tilværelsens største kraftkilde, verdensaltets almægtige, alvidende og alkærlige Guddom. Og holder det sig blot dette for øje, da vil det heller aldrig kunne blive alene i livet. Dets venner og bekendte kan svinge det, ja, selv dets nærmeste kan vende det ryggen. Men der er én, der altid bliver tilbage, og som er parat til at hjælpe. – Det behøver blot at tage sin tilflugt til bønnens magt og muligheder.

Vedr. bønnen: se eventuelt endvidere Martinus: "Bønnens mysterium".

EFTERSKRIFT TIL FØRSTE HOVEDAFSNIT

8.

Vi har hermed fuldført korrespondancekursets første hovedafsnit, afsnittet om det levende væsen. Vi er derigennem blevet orienteret om nogle grundlæggende kendsgerninger vedrørende det levende væsens natur og stilling i tilværelsen. Og ikke mindst har vi fået et indtryk af den position, "livets oplevelse" indtager i denne tilværelse. Vi har set, at netop livets oplevelse er i centrum for ethvert levende væsens interesseliv, og at hele dets konstitution plus samtlige skabende bestræbelser i alle enkeltheder sigter mod dette ene at sikre tilblivelsen af netop livets oplevelse. Af de følgende analyser vil den samme simple kendsgerning komme til at fremgå, hvad der antyder for læseren, at hele Martinus kosmologi i virkeligheden er én storstående beretning om det levende væsen og livets oplevelse. Den er en beretning om de betingelser, der må opfyldes, for at livets oplevelse kan blive til kendsgerning, hvilket igen er en forudsætning for, at det levende væsen kan eksistere som kendsgerning. Hvad vi således foreløbigt har været vidne til, er derfor blot en udfoldning af de mest fundamentale kendsgerninger vedrørende dette emne, en udfoldning, der med tilvækst af stadig flere og flere detaljer tager sit udgangspunkt i det treenige principps forholdsvis enkle definition og analyse. Hvad der i de følgende lektioner må komme til syne, vil derfor udelukkende være et kontingent af stadigt nye detaljer, nemlig detaljer, der kan tjene til yderligere at belyse ovennævnte kendsgerning, altså den, at Martinus kosmologi dybest set alene er en fascinerende beretning om det levende væsen og livets oplevelse. Og at det må forholde sig netop sådan, kan næppe undre den læser, der betænker, med hvor stor vægt Martinus fremsætter erklæringen om, at overhovedet alt i og ved verdensaltet er levende – ja, at verdensaltet i virkeligheden ikke er noget som helst andet end en gigantisk udgave af netop et levende væsen, nemlig det væsen, menneskeheden siden de ældste tider har lært at kende under navn af Gud. Set på denne baggrund bliver det kun naturligt, at Martinus' kosmiske verdensbillede i sin dybeste natur er en gennemgribende beretning om netop det levende væsen – en beretning, hvori også livets oplevelse må komme til at optræde som et hovedtema.

-Og hermed skal vi erklære første hovedafsnit for afsluttet.

Spørgsmål til lektion 48

1. Har det levende væsen selv indflydelse på udformningen af sin kommende skæbne?
2. I bekræftende fald af spørgsmål 1: hvorledes lader dette sig i princippet gøre?
3. I bekræftende fald af spørgsmål 1: er der i princippet nogen grænser for rækkevidden af ens muligheder, hvad angår dette bevidst at regulere karakteren af kommende skæbne?
4. Hvad forstås generelt ved begrebet "bøn"?
5. a) Er Gud totalt usynlig på det fysiske plan, og b) i benægtende fald: hvorledes kommer Gud da her til syne?
6. Ved hvilket er den fysisk usynlige del af Gud repræsenteret?
7. Hvorledes er Gud i praksis i stand til at registrere samt reagere på fysiske væseners lønlige bøn?
8. Er Guds mulighed for at bedømme et nødstedt fysisk væsens situation afhængig af, at dette væsen direkte beder til Gud?

9. Hvorfor har det under alle omstændigheder sin store betydning at bede til Gud, når man befinder sig i vanskelige situationer?

10. Hvorfor har det også betydning at bede til Gud i andre situationer end dem, hvor man er i nød?

11. Kan man gøre regning på, at en selvsk og lovstridig bøn vil blive hørt?

12. Vil det være korrekt at karakterisere Martinus' samlede kosmologi eller kosmiske verdensbillede som en omfattende beretning om slet og ret "Det levende væsen og livets oplevelse"?

Løsningen til lektion 47's opgavetillæg

1) På kredsløbsprincippet

2) Med fuldbyrdelsen af en handling, der bevidst rettes mod et eller flere medvæsener

3) Et "bånd" af moderenergi, der forbinder mindst to væseners skæbneelementer

4) a) Polen for afsendelse af energi, b) polen for modtagelse af energi

5) 1) Processen: afsendelse af energi eller "handlingensfase" og 2) processen: modtagelse af energi eller "gengældelsens fase"

6) Nej, det kan lige så vel modtage dem gennem helt andre individer

7) At de pågældende skæbneenergier i tilstrækkelig grad er på bølgelængde med de skæbnebuer, det udpegede væsen har stående på sin pol for afsendelse af energi

8) Nej, de må betragtes som kosmisk-kemiske tilstandskredsløb, der foregår i tiden

9) Ved at indgive de truede væsener indskydelser, der på passende måde ændrer deres adfærdsmønstre

10) Ved at komme til klarhed over, hvad man under ingen omstændigheder kan nænne at udsætte sine medvæsener for af ubehageligheder

11) Består i, at ethvert levende væsen gennem skæbnedannelsens fuldbyrdelse garanteres lige akkurat den erfaringsdannelse, det har behov for for at kunne opfylde livsloven

12) At neutralisering af lidelsesskæbne finder sted, således at den ikke rammer sit oprindelige ophav

13) På den måde, at medlidenhedsevnen hos et givet væsen gennem tilegnelsen af et vist kvantum lidelseserfaringer når en sådan standard, at det pågældende væsen på forhånd er afskåret fra bevidst at udsætte noget som helst medvæsen for virkelig lidelsesoplevelse

P.B.-J.

NB

Svarene er godkendt af Martinus